

Đề bài:

**Hãy kể lại một
chuyện mà em
thích nhất trong
những truyện
đã học, đã đọc.**

Bài làm 1

Kể chuyện Cây tre trăm đốt

Từ xưa đến nay, cây tre đã trở thành biểu tượng của dân tộc Việt Nam. Cây tre đã có mặt trong thơ ca, nhạc, họa, nhưng em thích nhất là truyện *Cây tre trăm đốt*, em sẽ kể lại câu chuyện đó để các bạn cùng nghe.

Truyện kể rằng: ngày xưa, ngày xưa, ở một vùng nọ có một chàng trai hiền lành, chất phác, khỏe mạnh và chăm chỉ làm ăn. Anh đi ở cho một lão nhà giàu. Thấy anh thạo việc đồng áng, lão nhà giàu muốn tận dụng anh để làm giàu cho lão. Sợ anh đi nơi khác, một hôm, lão nhà giàu gọi anh đến và bảo: *Thấy mày hiền lành, nghèo khổ, tao thương mày lắm. Với lại mày ở với tao đã lâu, cố gắng làm ăn đến nơi, đến chốn, ba năm nữa tao gả con gái của tao cho mày.* Anh Khoai nghe nói tưởng thật, anh mừng lắm. Từ đó, anh làm việc cật lực hơn, gấp năm, mười lần hồi trước. Thời gian thấm thoát trôi đi, ba năm qua, nhờ công sức lao động của anh Khoai, nhà lão phú ông đã tậu thêm ruộng vườn, năm gian nhà ngói và vườn cây đã sai trĩu quả. Cô con gái lão phú hộ đã xinh đẹp hơn xưa. Lão nhà giàu cố tình quên lời hứa năm xưa. Lão luôn nghĩ: *Con gái tao phải lấy con nhà giàu mới xứng chứ làm gì phải lấy đồ khổ rách áo ôm như mày.* Thế rồi lão ngấm ngấm hứa gả con gái cho con trai viên cai tổng trong vùng.

Một hôm, anh Khoai đi làm về, thấy trong nhà bày cỗ linh đình, mọi người cười nói hể hả, ai cũng mặc quần áo đẹp. Thì ra hôm nay lão phú hộ và viên cai tổng làm lễ cưới cho con trai con gái chúng. Sợ lộ chuyện, lão phú hộ chạy ra bảo anh Khoai: *Hôm nay ngày lành tháng tốt, tao chọn ngày làm lễ cưới cho mày đấy. Nhưng mày cũng phải có cái gì làm đồ sính lễ chứ. À! Nhà đang thiếu dưa. Mày hãy lên rừng kiếm một cây tre trăm đốt về chẻ dưa. Thôi đi nhanh nhanh lên mới kịp.* Bày được mưu này, lão phú hộ thầm nghĩ: *Đúng là đồ ngu, mày có đi tới chân trời góc biển cũng chả tìm được mà còn bị rắn cắn, hổ vồ tới chết.*

Về phần anh Khoai ngay sau đó, anh hăm hở vác dao lên rừng. Anh qua hết rừng này suối khác tìm mãi vẫn không thấy cây tre nào đủ trăm đốt. Bất lực, anh ngồi khóc. Cùng lúc đó, một ông già râu tóc bạc phơ, da dẻ hồng hào hiện ra trước mặt anh. Anh Khoai ngẩng mặt lên mới biết là Bụt. Bụt hỏi: *Vì sao con khóc?* Anh Khoai kể lại mọi việc. Bụt cười bảo: *Khó gì việc đó. Con hãy tìm đủ một trăm đốt tre và hô: **Khắc nhập, khắc nhập** con sẽ vừa lòng.* Nói xong, Bụt biến mất. Anh Khoai làm như lời Bụt dặn và quả nhiên được một cây tre trăm đốt. Anh mừng lắm định vác về nhưng cây dài nên khó vác qua rừng rậm rạp. Anh ngồi bưng mặt khóc, Bụt lại hiện lên và hỏi: *Có tre rồi sao con còn khóc?* Anh Khoai kể lại sự tình. Bụt bảo: *Con hãy hô: **Khắc xuất, khắc xuất** thì chúng sẽ rời ra.* Anh Khoai cảm ơn Bụt rồi làm như lời Bụt dặn, gánh một trăm đốt tre về. Về đến nhà, anh thấy họ nhà trai chuẩn bị rước dâu về. Anh Khoai vỡ lẽ, giận lắm. Anh vào gọi lão nhà giàu ra. Vừa ra, lão đã mĩa mai: *Tao bảo mày tìm cây tre trăm đốt, chứ*

có bảo mày tìm một trăm đốt tre đâu. Anh Khoai bình thản đọc: Khắc nhập, khắc nhập. Bỗng một cây tre dài đúng trăm đốt xanh mượt hiện ra. Thấy lạ, cả bọn xúm lại xem. Đúng lúc đó, anh Khoai hô: Khắc nhập, khắc nhập. Cả bọn dính chặt vào, càng giãy càng đau. Cả bọn van xin thảm thiết và hứa sẽ gả con gái lão nhà giàu cho anh. Một lúc sau, anh mới khoan thai đọc: Khắc xuất, khắc xuất. Họ nhà trai sợ lắm, chạy về nhà quên cả đồ sính lễ. Hôm sau, anh Khoai làm lễ cưới con gái lão phú hộ. Từ đó, hai vợ chồng sống với nhau êm thấm suốt đời.

Qua câu chuyện, em thấy cái thiện luôn thắng cái ác, đúng là: *Ở hiền gặp lành, ác giả ác báo.*

Bài làm 2

Kể chuyện Sơn Tinh – Thủy Tinh

Cơn bão số 1 trút xuống miền Trung, qua ti vi, nhìn cảnh nhà cửa, đồng ruộng ngập trắng trong biển nước tôi chợt nhớ đến câu chuyện *Sơn Tinh, Thủy Tinh*. Tôi sẽ kể lại truyện này để các bạn cùng nghe.

Truyện kể rằng: Vua Hùng thứ mười tám có một người con gái tên là Mị Nương xinh đẹp tuyệt trần. Nhà vua muốn kén cho nàng một người chồng tài ba tuấn tú. Vào một buổi sáng đẹp trời có hai chàng trai xin đến ra mắt nhà vua để cầu hôn công chúa. Chàng Sơn Tinh ngụ ở núi Ba Vi có khuôn mặt phúc hậu, vóc người vạm vỡ, bắp tay bắp chân nổi lên cuộn cuộn, có sức mạnh nhấc núi cao bao nhiêu cũng được. Thủy Tinh không kém phần khôi ngô, dũng mãnh có thể hô mưa, gọi gió. Tài năng hai chàng ngang nhau, bên kia tám lạng, bên này nửa cân, làm cho vua Hùng phân vân không biết chọn ai, khước từ ai. Nhà vua bèn vời các quan trong triều lại bàn bạc. Cuối cùng vua phán:

Cả hai chàng đều tài giỏi mà ta chỉ có một người con gái. Vậy sáng mai, ai mang đến cho ta trước nhất: ***Một trăm ván cơm nếp, hai trăm tệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao, thì ta sẽ gả công chúa cho người ấy!***

Sớm tinh mơ hôm sau, Sơn Tinh đem đầy đủ lễ vật đến trước, được rước dâu về. Thủy Tinh đến sau thấy mất công chúa thì ghen tức, hô mưa, dâng nước, nổi sấm chớp ùng ùng hòng cướp lại Mị Nương. Thủy Tinh dâng nước cao bao nhiêu thì Sơn Tinh dâng núi cao bấy nhiêu. Sơn Tinh còn gọi các thú rừng đến lăn đá xuống nước rầm rầm làm quân Thủy Tinh chết nổi lên bênh. Sau cùng Thủy Tinh mệt mỏi, đuối sức, đành phải kéo quân về trong tâm trạng hậm hực. Từ đó, không có năm nào Thủy Tinh không huy động mưa gió giông bão báo thù Sơn Tinh, gây lụt lội, phá hoại mùa màng, cuộc sống bình yên của dân lành nhưng chẳng lần nào thắng trận.

Câu chuyện đã để lại cho em một ấn tượng sâu sắc về chàng Sơn Tinh – một chàng trai tài giỏi kiên cường. Chàng là hiện thân của ý chí, sức mạnh chống thiên tai bảo vệ cuộc sống bình yên của cha ông ta. Ý chí đó giờ đây đang được nhân dân ta phát huy để chế ngự thiên nhiên, làm chủ cuộc sống của mình.